

09/09/2024

Патријарх Порфирије: Господ ће нас питати да ли смо ми опростили дугове другима, а не шта су они нама чинили

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија по завршетку свете Литургије и чина хиротоније Епископа моравичког г. Тихона 8. септембра 2024. године у храму Светог Саве на Врачару

Браћо и сестре, Господ наш Исус Христос, сведочећи тајну Царства небеског и тајну спасења, говорио је народу који Га је слушао готово по правилу у параболама, користећи слике из свакодневног, обичног живота, свима разумљивог и свима доступног. Богословска реч није апстрактна вредност, није израз нашег философског домишљања и умовања, а таква је и сама тајна Царства небеског. Царство небеско је конкретна ствар и тиче се конкретног, реалног живота свих нас заједно и сваког човека понаособ. Управо из тог разлога Господ користи параболе из искуства доступног сваком човеку да би открио оно што је надумно, што нема ни почетак ни крај и што се не може

речима изразити. Тако и у овој причи, у којој открива једну димензију Царства Божјег, Господ користи слику, а та слика је следећа: постоје ситуације, постоје људи, неретко смо и ми такви, да када смо неке нешто дужни и то веома дужни, много дужни, молимо да нам се тај дуг отпусти, било да је реч о материјалним вредностима или се то тиче унутарњег живота, духовних вредности. У коначници све је духовно, јер све је позвано да носи на себи печат Духа Светог. Дакле, неретко када смо дужни и тражимо да нам се опрости и бива нам опроштено. Међутим, паралелно с тим, понекад и у исто време када је нама неко много мање дужан, опет било да се ради о конкретном дугу или пак да нас је неко повредио или се нама чини да нас је повредио и увредио, иако нам тај наш ближњи, а сваки човек је ближњи, тражи да му се опрости, ми смо неретко арогантни, затворени, самољубиви, хладног срца и окрећемо своју главу и тражимо да нам ближњи врат свој дуг. У овој причи, будући да је то прича која говори о Царству Божјем, најпре јасно нам је да, иако је Царство Божје тајна будућег века, како ми то кажемо есхатолошка реалност, оно није далеко од нас. Оно је оприсутњено, присутно и у историји најпре кроз богослужење Цркве, кроз тајну Цркве, тј. кроз свету Литургију, а онда и на сваки други начин. И баш због тога што је Царство Божје у нама и међу нама, што је сада и овде доступно, ми у Царство Божје улазимо сада и овде, оно се гради сада и овде и то пре свега и изнад свега нашим односом према ближњима, тј. нашим међусобним односима, зато што у односу на ближњег ми показујемо своју веру, реч Божју, заповести Његове. Својом вером ступамо у Царство Божје, јер сам Господ је Царство Божје, сам Христос је Царство Божје.

Црква јесте Царство Божје, у зависности од тога како и на који начин чувши реч Божју и заповест Његову спроводимо је делом, у зависности од тога да ли је Реч Његова – заповест Његова, да ли је Јеванђеље Његово наш живот, ми учествујемо у Царству Божјем сада и овде, а оно има нераскидиву везу са другим, са ближњим, тј. у којој мери испуњавамо љубав према ближњем у тој мери ми учествујемо у Царству Божјем. У крајњој линији сам Господ, када говори о последњем суду на крају Матејевог Јеванђеља, вели да ће Господ Син Божји показујући шта значи суд разделити једне од других. Оне који су учинили добро и најмање добро према ближњем ставиће са десне стране Себи. Наравно, десна страна овде не означава географску тачку него управо открива Царство Божје. Десна страна је Царство Божје, коначни исход и наше место. Царство Божје почиње овде и сада, а потврђује се нашим чињењем у односу на најмањег, јер: То што учинисте једном од најмањих Мени учинисте, вели Син човечији, Господ Исус Христос.

Зато, браћо и сестре, ми говоримо у молитви Оче наш сваког дана: Опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим. Стога не само имајмо на уму ове речи него нек оне заиста буду наш живот. Праштајмо свима све притом не водећи рачуна о томе да ли су други нама опростили, јер говоримо: Опрости дугове нама, дугове наше, као што ми опраштамо дужницима својим. Дакле, Господ ће нас питати да ли смо ми опростили дугове другима, тј. Шта смо ми другима ближњима чинили, а не шта су они нама чинили. То ће бити њихова ствар, а наше је да им праштамо и да се молимо, а нарочито онима који су инфериорнији у односу на нас. Дакле, не да праштамо само онима који су изнад нас на било који начин, у било ком смислу, него и онима који имају скромније услове од нас, скромнију позицију, мање капацитете, мање могућности.

Нека би Господ дао да златно правило Оно што желите да вама други чине, чините и ви њима буде правило и закон нашег живота, тако да када бисмо дошли у ситуацију да тражимо да нам буде опроштено, претходно ми праштамо ближњима, и не само то, него ако си са ближњим у неком спору и неспоразуму немој дозволити да заспиш и да се пробудиш са тим спором неразрешеним, него иди и измири се. Измирићеш се управо ако унапред прашташ, јер шта ти вреди ако си у неком спору добио правду, а изгубио си брата. Брата и сестру добијеш искључиво ако прашташ унапред све и када има и када нема разлога.

Опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим и дај нам, Господе, снаге да опраштамо тражећи опроштај од Тебе, јер Ти си љубав и унапред прашташ свима све сада и увек и у векове векова амин.

spc.rs